

K aplikaci § 36 odst. 5 zákona o myslivosti

Ustanovení § 36 odst. 5 zákona o myslivosti podrobilo Ministerstvo zemědělství důkladné právní analýze a po projednání uvedené problematiky dospělo k závěru, že orgány státní správy myslivosti vydávají vyjádření k lovu nenormované spárkaté zvěře formou vyjádření ve smyslu ustanovení § 154 a násl. správního řádu, tedy nikoliv formou rozhodnutí podle části druhé správního řádu.

Zastáváme názor, že zákonodárce jasně vyjádřil tento svůj záměr tím, že výslovně uvedl: "V honitbách, kde pro některé druhy spárkaté zvěře nejsou stanoveny minimální a normované stavy, **lze po vyjádření orgánu státní správy myslivosti u těchto druhů zvěře lovit samičí zvěř a samčí zvěř do stáří 2 let** ve stanovené době lovu bez omezení a bez vypracování a projednání plánu."

Orgánu státní správy myslivosti zde tedy není dáno právo rozhodovat ve věci, ale toliko právo vyjádřit se. Vyjádření pak není rozhodnutím, ale právní skutečností, s kterou zákon o myslivosti automaticky spojuje právo lovit nenormovanou samičí zvěř a samčí zvěř do stáří 2 let ve stanovené době lovu bez omezení a bez vypracování a projednání plánu.

K aplikaci § 39 zákona o myslivosti

Ministerstvo zemědělství zastává stanovisko, že se ustanovení § 39 věta první zákona o myslivosti vztahuje na veškerou zvěř, tedy normovanou i nenormovanou. Věta druhá, která se vztahuje ke snížení počtu zvěře až na stav minimální je třeba vztáhnout samozřejmě toliko ke zvěři normované, protože zvěř nenormovaná nemá stanoveny minimální stavy.

Ustanovení § 39 zákona o myslivosti tak umožňuje uložit opatření u veškeré zvěře, pokud by tomu tak nebylo, neměla by státní správa myslivosti žádný nástroj jak uložit opatření a v podstatě tak regulovat nenormovanou zvěř.

Změnou plánu ve smyslu § 37 zákona o myslivosti je pak toliko rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti podle § 39 zákona o myslivosti, které se týká normované zvěře, protože jen opatření ohledně redukce stavu zvěře normované je změnou plánu.

Podmínka postupu podle věty druhé - tedy, že nelze škody působené zvěří snížit technicky přiměřenými a ekonomicky únosnými způsoby - se vztahuje toliko na případy dle § 39 věty druhé zákona o myslivosti, tedy pouze na případy, kdy má být uloženo snížení stavu zvěře až na minimální stav, popřípadě zrušení chovu druhu zvěře, který škody působí. Pokud jsou dány důvody "toliko" pro snížení stavu zvěře, ale nikoli na minimální stav, nebo důvody pro zrušení chovu zvěře, pak se k uvedené podmínce nepřihlíží.